

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Sžso/4/2015
Identifikačné číslo spisu:	1013202002
Dátum vydania rozhodnutia:	30.03.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Hatalová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1013202002.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov: 1/ Ing. T. S., 2/ Mgr. M. S., obaja bytom D., obaja zastúpení: JUDr. Marcela Božíková, PhD., MPH, Pečnianska 10, Bratislava, proti žalovanému: Regionálny úrad verejného zdravotníctva Bratislava hlavné mesto so sídlom v Bratislave, Ružinovská 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného č. OOD/9949/2013 zo dňa 08.07.2013 a č. OOD/9949/2013 zo dňa 11.09.2013, na odvolanie žalobcov proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/265/2013-45, 2S/233/2014-45 zo dňa 05.11.2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/265/2013-45, 2S/233/2014-45 zo dňa 5. novembra 2014 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konanie n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd napadnutým uznesením zastavil konanie podľa § 250d ods. 3 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“) z dôvodu, že žalobcovia podali žalobu voči rozhodnutiam žalovaného, ktoré nemôžu byť predmetom preskúmavania súdom, nakoľko ide o rozhodnutia procesnej povahy. Náhradu trov konania účastníkom nepriznal.

V odôvodnení rozhodnutia prvostupňový súd uviedol, že po preskúmaní rozhodnutí žalovaného č. OOD/9949/2013 zo dňa 08.07.2013 a č. OOD/9949/2013 zo dňa 11.09.2013 zistil, že predmetné rozhodnutia sú v zmysle § 248 písm. a) O.s.p. vylúčené zo súdneho prieskumu, pričom poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžp/7/2008 zo dňa 09.11.2008, ako aj na vyjadrenie Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „GP SR“) v konaní vedenom pod č. VI/2 397/13.

Poznamenal, že sú štyri podmienky, ktoré musia byť splnené, aby bolo rozhodnutie správneho orgánu preskúmateľné na základe žaloby - musí ísť o rozhodnutie podľa § 244 ods. 3 O.s.p., ktoré je právoplatné a ktorým bola fyzická alebo právnická osoba ukrátená na svojich právach, pričom nejde o rozhodnutie, ktorého súdne preskúmanie je vylúčené v súlade s § 248 O.s.p.

Ďalej uviedol, že v správnom súdnictve je právo na prístup k súdu vymedzené princípom generálnej klauzuly s negatívnou enumeráciou, z ktorého vyplýva, že súdy v zásade preskúmavajú všetky rozhodnutia orgánov verejnej správy okrem tých, ktoré zákon výslovne z prieskumu vylučuje (§ 248 O.s.p.).

S poukazom na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavný súd“), sp. zn. III. ÚS 290/2014-17 zo dňa 24.04.2014 konštatoval, že žalovaný v prípade, keď dospel k záveru o neexistencii dôvodov na prerušenie priestupkového konania, nemusel vo veci vydať samostatné rozhodnutie o neprerušení konania, ale s otázkou, prečo nepristúpil k prerušeniu konania sa mal vysporiadať až v konečnom rozhodnutí vo veci samej. Poznamenal, že je potrebné poukázať na nesprávny postup žalovaného, nakoľko tento nemal povinnosť vydať rozhodnutie, ale aj napriek tejto skutočnosti nemohol predmetné rozhodnutia zrušiť, keďže tieto nepodliehajú súdnemu prieskumu.

Záverom konštatoval, že žalobou napadnuté rozhodnutia nepredstavujú konečné rozhodnutia orgánu verejnej správy v zmysle § 247 ods. 2 O.s.p., a týmito nemeritórnymi rozhodnutiami neboli založené, zmenené alebo zrušené práva alebo povinnosti žalobcov v konaní. Nebolo preto možné akceptovať ich žalobu, nakoľko rozhodnutiami žalovaného nemohli byť ukrátení na svojich právach, keďže o ich právach správny orgán nerozhodol a ani nemohli byť ukrátení na svojom ústavnom práve domáhať sa preskúmania rozhodnutia správneho orgánu súdom, pretože túto možnosť budú mať v prípade vydania meritórneho rozhodnutia, ktorým bude konanie v priestupkovej veci skončené. Preto vzhľadom na tieto skutočnosti konanie zastavil.

Proti rozhodnutiu krajského súdu podali žalobcovia v zákonnej lehote odvolanie.

Dôvodili tým, že sa nestotožňujú s názorom prvostupňového súdu, pretože rozhodnutia, voči ktorým smerovala žaloba, nepovažujú za rozhodnutia procesného charakteru týkajúce sa vedenia konania. Uviedli, že O.s.p. výslovne ani implicitne nevymedzuje základné pojmové znaky, ani druhovú charakteristiku obsahu alebo predmetu rozhodnutí spadajúcich do kategórie „rozhodnutia týkajúce sa vedenia konania“. Mali za to, že súd je povinný preskúmať aj zákonnosť rozhodnutia, proti ktorému zákon nepripúšťa odvolanie.

Poznamenali, že správne súdnictvo je založené na princípe generálnej klauzuly, v zmysle ktorej súdy v zásade môžu a musia preskúmať všetky rozhodnutia orgánov verejnej správy, čo potvrdzuje napr. aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžo/38/2009 zo dňa 02.09.2009.

Ďalej namietali, že konanie o súlade § 51 ods. 1 písm. d) a § 62 písm. a) zákona č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane zdravia“) a § 6 vyhlášky Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky č. 585/2008 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o prevencii a kontrole prenosných ochorení (ďalej len „vyhláška“), ktoré prebieha od júna 2013 na Ústavnom súde, a rozhodnutie vydané v tomto konaní podľa čl. 125 ods. 1 zákona č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“), bude mať preukázateľne vplyv na ich hmotnoprávne pomery ako účastníkov konania, pretože rozhodne o tom, či porušili povinnosti ustanovené zákonom o ochrane zdravia a či tým, že nekonal, čo im zákon o ochrane zdravia neukladá, sa mohli dopustiť protiprávneho konania, a tým aj naplnenia skutkovej podstaty priestupku.

Mali za to, že viazanosť právnym názorom Ústavného súdu obsiahnutým v rozhodnutí vydanom v konaní podľa čl. 125 ods. 1 Ústavy SR sa nevzťahuje len na sudcu, ale aj na správny orgán. Preto každým z oboch žalobou napadnutých rozhodnutí, ktorými správny orgán odmietol prerušiť správne konanie na základe ich návrhu a počkať na právny názor Ústavného súdu obsiahnutý v jeho rozhodnutí, im bolo odňaté právo na spravodlivé správne konanie.

Opakovane poukázali aj na to, že správny orgán ani pri rozhodovaní vo veci samej si nemôže urobiť sám

úsudok podľa § 40 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“) o súlade § 51 ods. 1 písm. d) a § 62 písm. a) zákona o ochrane zdravia a § 6 vyhlášky s Ústavou SR, keďže táto pôsobnosť spadá do výlučnej pôsobnosti Ústavného súdu. Pokiaľ by správny orgán, ktorý je súčasne aj štátnym orgánom, pri rozhodovaní vo veci samej konal na základe vlastného úsudku, dopustil by sa pri takomto rozhodovaní porušenia čl. 2 ods. 2 Ústavy SR v spojení s čl. 125 ods. 1 Ústavy SR.

Konštatovali, že krajský súd nechal bez povšimnutia ich argumenty, nevychádzal z vlastnej právnej analýzy, ale iba formálne odkázal na dotknuté zákonné ustanovenia O.s.p. a stanovisko GP SR vydané v konaní č. VI/2 397/13. Judikatúra Ústavného súdu (III. ÚS 117/2011 z 27. 09. 2011) považuje takýto postup za porušenie základného práva na súdnu ochranu garantovanú čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

Mali za to, že správny orgán je povinný svedomite a zodpovedne sa zaoberať každou vecou, ktorá je predmetom konania, t. j. je povinný rozhodnúť o každom návrhu, čo správny orgán aj urobil, a v prípade odvolania je povinný sa vecou zaoberať odvolací správny orgán, čo sa v tomto prípade nestalo.

Namietali, že ich právo na opravný prostriedok, ktorého použitie krajský súd pripúšťa, avšak až proti rozhodnutiu vo veci samej, môže byť zmarené a to vtedy, ak Ústavný súd rozhodne o súlade napadnutých všeobecne záväzných právnych predpisov oveľa neskôr ako uplynie lehota na podanie opravného prostriedku proti rozhodnutiu vo veci samej, alebo lehota na podanie iných opravných prostriedkov a oni zostanú bez možnosti podať opravný prostriedok. Právny názor vyjadrený v rozhodnutí považujú za jednostranné vyhodnotenie skutkového stavu .

Ďalšia námietka spočívala v tom, že krajský súd sa nezaoberal ich argumentom, že prerušenie podľa § 29 ods. 1 Správneho poriadku je obligatórne, ak sa začalo konanie o predbežnej otázke, ktorá má vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Mali za to, že krajský súd toleroval nezákonný postup štátneho orgánu a nezobral do úvahy ani to, že na RÚVZ sú vedené dve konania o prerušení konania - jedno podľa § 29 ods. 1 a druhé podľa § 29 ods. 2 Správneho poriadku, čo uviedli vo vyjadrení zo dňa 23.09.2014.

S poukazom na čl. 144 ods. 1 Ústavy SR uviedli, že vyjadrenia a stanoviská GP SR netvorí judikatúru, na ktorú by sa súdy mali odvolávať vo svojom rozhodovaní. Mali za to, že sudca pri rozhodovaní konkrétnej veci je viazaný aj právnym názorom Ústavného súdu obsiahnutým v jeho rozhodnutí vydanom v konaní podľa čl. 125 ods. 1 Ústavy SR na základe návrhu súdu, a taktiež právnym názorom odvolacieho a dovolacieho súdu. Vyjadrenie GP SR vydané v konaní č. VI/2 397/13 nemožno zaradiť ani do jednej uvedenej skupiny rozhodnutí.

Záverom konštatovali, že hoci ich návrh na prerušenie konania sa týkal prerušenia konania podľa § 29 ods. 1 Správneho poriadku, v súvislosti s prerokovávaním predbežnej otázky na Ústavnom súde o súlade § 51 ods. 1 písm. d) a § 62 písm. a) zákona o ochrane zdravia a § 6 vyhlášky s Ústavou SR, nebol im poskytnutý žiadny výklad tohto ustanovenia. Poznamenali, že všetky orgány verejnej moci sú povinné v pochybnostiach vykladať právne normy v prospech realizácie Ústavou SR (a tiež medzinárodnými zmluvami) garantovaných základných práv a slobôd.

Vzhľadom na skutočnosti, ktoré uviedli v žalobe, vo vyjadrení pre krajský súd a v odvolaní žiadali, aby dovolací súd pre nepreskúmateľnosť zrušil oznámenie žalovaného sp. zn. č. OOD/9949/2013 zo dňa 08.07.2013, ako aj napadnuté rozhodnutie žalovaného č. OOD/9949/2013 zo dňa 11.09.2013 a zároveň zaviazal žalovaného uhradiť žalobcom trovy konania.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcov vyjadril podaním zo dňa 19.01.2015. S poukazom na § 248 písm. a) O.s.p. uviedol, že žalobcovia navrhujú preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu o neprerušení priestupkového konania, pričom toto rozhodnutie je rozhodnutím procesnej povahy, a z tohto dôvodu je vylúčené zo súdneho preskúmavania. Preto tiež nie je možné preskúmať ani postup správneho orgánu smerujúci k vydaniu rozhodnutia procesnej povahy. Mal za to, že krajský súd bol povinný v súlade s § 250d ods. 3 O.s.p. uznesením konanie vo veci žaloby zastaviť.

Ďalej s poukazom na § 38 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z.z. o organizácii ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov uviedol, že konanie na Ústavnom súde sa riadi ustanoveniami Ústavy SR a nie ustanoveniami Správneho poriadku alebo O.s.p. a Ústavný súd do dnešného dňa uznesením nepozastavil účinnosť príslušných ustanovení zákona o ochrane zdravia, a ani vyhlášky. Úrad verejného zdravotníctva a ani regionálne úrady verejného zdravotníctva preto nie sú povinné priestupkové konanie prerušiť.

Poznamenal, že skutočnosť, že všeobecný súd požiadal Ústavný súd o preskúmanie súladu právneho predpisu s Ústavou SR neznamená, že predmetný predpis je podaním návrhu protiústavný.

Záverom konštatoval, že v predmetnej priestupkovej veci správny orgán ešte nerozhodol meritórnym rozhodnutím vo veci samej, a z tohto dôvodu, ako aj s prihliadnutím na vyššie uvedené, nie je možné konštatovať porušenie procesných práv účastníkov konania v priestupkovom konaní, ktoré doposiaľ nebolo právoplatne skončené. Na základe uvedeného navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie krajského súdu ako vecne správne potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že odvolaniu žalobcov nie je možné priznať úspech.

Podľa § 244 ods. 2 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (ďalej len „rozhodnutie správneho orgánu“).

Podľa § 247 ods. 1 O.s.p. podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 247 ods. 2 O.s.p. pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní je predpokladom postupu podľa tejto hlavy, aby išlo o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť.

Podľa § 248 O.s.p. sudy nepreskúmajú

- a) rozhodnutia správnych orgánov predbežnej povahy a procesné rozhodnutia týkajúce sa vedenia konania,
- b) rozhodnutia, ktorých vydanie závisí výlučne od posúdenia zdravotného stavu osôb alebo technického stavu vecí, ak samy osebe neznamenajú právnu prekážku výkonu povolania, zamestnania alebo podnikateľskej alebo inej hospodárskej činnosti,
- c) rozhodnutia o nepriznaní alebo odňatí odbornej spôsobilosti právnickým osobám alebo fyzickým osobám, ak samy osebe neznamenajú právnu prekážku výkonu povolania alebo zamestnania,
- d) rozhodnutia správnych orgánov, ktorých preskúmanie vylučujú osobitné zákony.

Podľa § 249 ods. 1 O.s.p. konanie sa začína na návrh, ktorý sa nazýva žalobou.

Podľa § 250d ods. 3 O.s.p. súd uznesením konanie zastaví, ak sa žaloba podala oneskorene, ak ju podala neoprávnená osoba, ak smeruje proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmavania súdom, ak žalobca neodstránil vady žaloby, ktorých odstránenie súd nariadil a ktoré bránia vecnému vybaveniu žaloby, alebo ak žalobca nie je zastúpený podľa § 250a alebo ak žaloba bola vzatá späť (§ 250h ods. 2). Odvolanie proti uzneseniu je prípustné.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bolo uznesenie krajského súdu, ktorým bolo konanie podľa § 250d ods. 3 O.s.p. zastavené, z dôvodu, že žalobcovia podali žalobu

voči rozhodnutiam procesnej povahy, ktoré sú vylúčené zo súdneho prieskumu.

Preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal uznesenie krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcov uplatnenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia.

Z obsahu administratívneho spisu má odvolací súd za preukázané, že žalobcovia sa žalobou zo dňa 13.11.2013 domáhali preskúmania zákonnosti oznámenia žalovaného č. OOD/9949/2013 zo dňa 08.07.2013, obsahom ktorého bolo oznámenie, že ich žiadosť o prerušenie priestupkového konania vo veci priestupku na úseku verejného zdravotníctva, týkajúceho sa nezabezpečenia povinného očkovania ich maloletého syna, sa považuje za nedôvodnú. Zároveň žaloba smerovala voči rozhodnutiu žalovaného č. OOD/9949/2013 zo dňa 11.09.2013, ktorým žalovaný návrhu na prerušenie konania vo veci priestupku nevyhovel a konanie neprerušil.

Námietka žalobcov, že rozhodnutie žalovaného nie je rozhodnutím týkajúcim sa vedenia konania, a že O.s.p. nevymedzuje pojmové znaky, ani charakteristiku týchto rozhodnutí, považuje odvolací súd za nedôvodné. Taktiež považuje za irelevantné tvrdenie žalobcov, ktorý s poukazom na princíp generálnej klauzuly namietali, že súdy v zásade môžu a musia preskúmať všetky rozhodnutia orgánov verejnej správy.

Rozsah preskúmvacej činnosti súdu v správnom súdnictve je vymedzený tak, že preskúmvaniu podliehajú zásadne všetky rozhodnutia orgánov štátnej správy, ktorými sa rozhodlo o právach a povinnostiach fyzických alebo právnických osôb. Predmetom preskúmania musí byť právoplatné rozhodnutie ako výsledok určitého postupu správneho orgánu. Z ustanovenia § 244 ods. 1 a 2 O.s.p. jednoznačne vyplýva, že sa nemožno domáhať iba preskúmania zákonnosti postupu správneho orgánu. Súd skúma zákonnosť postupu v súvislosti s preskúmvaním zákonnosti konečného rozhodnutia.

Ďalšou podmienkou je, že fyzická osoba alebo právnická osoba musí tvrdiť (procesne), že bola ukrátená na svojich právach. Súdna prax trvá na tom, že k ukráteniu musí dôjsť na subjektívnych právach žalobcu. Pojem „svojich právach“ treba vysvetľovať reštriktívne. Musí ísť o práva, a nie o záujmy alebo oprávnené záujmy. Toto subjektívne právo sa opiera alebo vychádza zo všeobecne záväzného právneho predpisu.

Vylúčenie postupu správnych orgánov, ktorým neboli priamo dotknuté práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zo súdneho prieskumu súvisí s tým, že bez priamej spojitosti by došlo k neprimeranému rozšíreniu možnosti napádať postupy správnych orgánov v správnom súdnictve.

V tejto súvislosti dáva Najvyšší súd Slovenskej republiky do pozornosti to, že súdy nepreskúmvajú rozhodnutia správnych orgánov predbežnej povahy a procesné rozhodnutia týkajúce sa vedenia konania. Podľa § 244 ods. 1 až 3 O.s.p. iba tie rozhodnutia správnych orgánov, ktorých priamym účinkom je legálny zásah do právneho postavenia jednotlivca (prostredníctvom založenia, zmeny alebo zrušenia oprávnenie alebo povinnosti) alebo pripustenie možnosti tohto legálneho zásahu do jeho práv, právom chránených záujmov alebo povinností, podliehajú súdnemu prieskumu postupom podľa piatej časti O.s.p., ktorý má charakter subsidiárnej súdnej ochrany v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR pre oblasť rozhodovania v správnom konaní.

Pôsobenie generálnej klauzuly je teda obmedzené negatívnou enumeráciou rozhodnutí a postupov, ktoré sú zo súdneho preskúmvania vylúčené na základe zákona (§ 244). Toto ustanovenie treba nevyhnutne vykladať v spojitosti s čl. 46 ods. 2 Ústavy SR, podľa ktorého ten, kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, sa môže obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené

preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd. Negatívny výpočet, v súlade s čl. 46 ods. 2 Ústavy SR, uvedený v § 248 má charakter výnimiek a nesmie byť zásadne rozširovaný. Rozhodne tu treba vylúčiť jeho rozšírenie na základe analógie.

Žalobcovia v žalobe navrhli preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu o neprerušení priestupkového konania. Ktoré uznesenia upravujú vedenie konania síce O.s.p. nevymenúva, ani nevymedzuje žiadnymi znakmi, avšak v zmysle ustálenej judikatúry: „Uznesenia, ktorými sa upravuje vedenie konania, zostávajú bez vplyvu na rozhodnutie vo veci samej a nemôžu privodiť vážnejšiu ujmu na právach účastníkov. Týkajú sa spravidla takých otázok, ktoré v záujme hospodárneho vedenia konania vyžadujú rýchle riešenie bez toho, že by odopretie možnosti opravného prostriedku mohlo byť na ujmu práv účastníkov konania. Súd nie je týmito uzneseniami viazaný a môže ich zmeniť, prípadne vydať nové uznesenie, ktorým bude otázka vedenia konania upravená inak, pričom výslovné zrušenie predchádzajúceho uznesenia nie je potrebné.“ (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 15.07.2010, sp. zn. 5 Cdo 101/2010)

Rozhodnutie o neprerušení konania nie je rozhodnutím vo veci samej, ale ide o rozhodnutie správneho orgánu procesného charakteru, nakoľko procesným rozhodnutím sa rozumie nie len rozhodnutie, ktorým sa konanie prerušuje, ale aj zamietavé rozhodnutie o neprerušení konania. Z toho dôvodu tiež nie je možné preskúmať ani postup správneho orgánu smerujúci k vydaniu rozhodnutiu procesnej povahy.

Námietku, že konanie o súlade § 51 ods. 1 písm. d) a § 62 písm. a) zákona o ochrane zdravia a § 6 vyhlášky a rozhodnutie vydané v konaní pred Ústavným súdom podľa čl. 125 ods. 1 Ústavy SR, bude mať vplyv na hmotnoprávne pomery žalobcov ako účastníkov konania vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú. Irelevantné je tiež tvrdenie žalobcov, že krajský súd nezobral do úvahy ich tvrdenie o obligatórnom prerušení konania v zmysle § 29 ods. 1 Správneho poriadku.

Odvolací súd sa stotožňuje s názorom krajského súdu, že: „rozhodnutiami žalovaného nemohli byť ukrátení na svojich právach, keďže o ich právach správny orgán nerozhodol a ani nemohli byť ukrátení na svojom ústavnom práve domáhať sa preskúmania rozhodnutia správneho orgánu súdom, pretože túto možnosť budú mať v prípade vydania meritórneho rozhodnutia, ktorým bude konanie v priestupkovej veci skončené.“ Nakoľko v tejto veci priestupkové konanie nebolo ešte právoplatne skončené a teda správny orgán ešte nerozhodol meritórnym rozhodnutím vo veci samej, v súlade s § 40 ods. 2 Správneho poriadku teda nemožno konštatovať porušenie procesných práv žalobcov, keďže o ich právach sa ešte právoplatne nerozhodlo.

Krajský súd správne poukázal aj na uznesenie Ústavného súdu, sp. zn. III. ÚS 290/2014-17 zo dňa 24.04.2014, z ktorého obsahu vyplýva, že správny orgán sa mal s otázkou, prečo nerozhodol o prerušení konania podľa § 29 ods. 1 Správneho poriadku vysporiadať až v rozhodnutí vo veci samej, a teda nebol povinný vydať rozhodnutie o neprerušení konania, avšak aj napriek tomu nemožno napadnuté rozhodnutia žalovaného zrušiť, keďže sú zo súdneho prieskumu vylúčené.

Nakoľko v uvedenom rozhodnutí Ústavného súdu sa Ústavný súd stotožnil s vyjadrením GP SR vydanom v konaní č. VI/2 397/13, na obsah tohto stanoviska poukázal aj prvostupňový súd. Preto je taktiež nedôvodná námietka, že krajský súd nemôže vychádzať z vyjadrení GP SR, nakoľko podľa názoru žalobcov vyjadrenia GP SR netvorí judikatúru. Prvostupňový súd na vyjadrenie GP SR poukázal, keďže bolo súčasťou rozhodnutia Ústavného súdu, z ktorého prvostupňový súd vychádzal.

Pokiaľ žalobcovia v odvolaní namietali, že v súvislosti s postupom krajského súdu a jeho rozhodovaním došlo k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, odvolací súd sa nemohol stotožniť ani s týmto tvrdením, pretože zákonným postupom súdu nemôže dôjsť k zásahu do základného práva na súdnu ochranu garantovaného čl. 46 ods. 1, v zmysle ktorého: „každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.“

V tejto súvislosti odvolací súd upriamuje pozornosť žalobcov k rozhodovacej činnosti Ústavného súdu,

ktorý judikoval, že obsahom tohto základného práva je poskytnúť (neodňať) súdnu ochranu, ak sú splnené všetky procesné podmienky súdneho konania. Ústavný súd v rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 14/2001 konštatuje nasledovné: „Zmyslom práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu a tomu zodpovedajúca povinnosť súdu konať. Ak osoba uplatní svoje právo v súlade so zákonom ustanovenými podmienkami, orgány súdnej moci majú povinnosť umožniť každému, aby sa uplatnením práva zaručeného čl. 46 ústavy stal účastníkom súdneho konania.“

V zmysle uvedeného sa argumentácia žalobcov o porušení ich základných práv na súdnu ochranu javí ako nedôvodná, nakoľko v predmetnej veci sa krajský súd vecou zaoberal, pričom dospel k právnomu záveru, že rozhodnutie žalovaného nepodlieha súdnemu prieskumu podľa § 248 písm. a/ O.s.p., pretože ide o procesné správne rozhodnutie. Tým, že konajúci súd konanie zastavil, postupoval v intenciách ustanovení O.s.p., a týmto postupom nemohlo dôjsť k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom, keďže pre takýto postup súdu boli splnené podmienky.

Vzhľadom k uvedenému odvolací súd dospel k záveru, že prvostupňový súd nepochybil, keď konanie v súlade s ustanovením 250d ods. 3 O.s.p. zastavil, keďže v danom konaní neexistuje spôsobilý predmet súdneho prieskumu v zmysle § 248 písm. a) O.s.p.

Žalobcovia neuviedli v odvolaní žiadne nové skutočnosti, ktoré by záver o zákonnosti rozhodnutí a postupov vyvrátili, ich odvolacie námietky neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého uznesenia a preto s poukazom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 2 O.s.p. potvrdil ako vecne správne.

Záverom Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na Nález Ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 10/2013 z 10. decembra 2014, ktorým Ústavný súd rozhodol o nevyhovení návrhu na vyslovenie nesúlady ustanovení § 51 ods. 1 písm. d) a § 62 písm. a) zákona o ochrane zdravia a ustanovenia § 6 vyhlášky s čl. 2 ods. 2 a 3, čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 2, čl. 15 ods. 1 a čl. 16 ods. 1 v spojení s čl. 40 Ústavy SR.

O náhrade trov odvolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa § 250k ods. 1 O. s. p. a s poukazom na § 246c veta prvá a § 224 ods. 1 O. s. p. tak, že neúspešným žalobcom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko neboli v odvolacom konaní úspešní.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu n i e j e prípustný opravný prostriedok.